

folk, at man tager hånd om de svageste og sikrer, at de bliver ligestillede f.eks. med resten af deres familie? Var det ikke sådan, svaret skulle forstås?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil lige gøre opmærksom på, som fru Britta Schall Holberg også var inde på, at der jo ikke her er tale om, at vi vedtager en lov – men sådan er det på alle andre områder – og så overlader vi til administrationen at forvalte den lov.

Ifølge grundloven gives indfødsret ved lov. Ethvert menneske, der søger indfødsret, bliver for så vidt en lov. Derfor er det til stadighed Indfødsretsudvalget, der skønner i det enkelte tilfælde, hvor administrationen er den mindste smule i tvivl om, hvad lovgiverne vil mene. Her skønner vi selv, og der er ingen, hverken flertallet eller mindretallet, der i Indfødsretsudvalget fremover bliver frataget den ret til at skønne, den pligt til at skønne.

Det, jeg sagde til hr. Simon Emil Ammitzbøll, var, at jeg kunne forestille mig et eksempel, hvor en hel familie havde dansk indfødsret og dermed dansk pas, og så var der et retarderet barn, der ikke kunne komme på passet eller ikke kunne få sit eget pas. I sådan et tilfælde ville jeg synes, at det var rimeligt. Det er ikke af hensyn til den psykisk syge, det er af hensyn til den samlede familie. Jeg blev spurgt, om der var et tilfælde, hvor det kunne tænkes, at jeg selv ville være med til at dispensere fra sprogkravet: Ja, i sådan et tilfælde, kunne det godt tænkes.

Formanden:

Tak til hr. Jesper Langballe. Så er det hr. Allan Niebuhr som ordfører.

Allan Niebuhr (KF):

Jeg skal prøve at få det lidt ned på jorden igen.

Jeg skal indledningsvis anbefale, at lovforslagets indhold nyder fremme. Jeg vil godt her fra starten rose hr. Henrik Sass Larsen og hans parti for, at de har været med til et seriøst arbejde i Indfødsretsudvalget i hele perioden. Det har været rart at have et godt midtersøgende grundlag at træffe sine afgørelser på, især i dispensationssagerne.

Når jeg lægger tryk på det sidste, er det, fordi jeg siger, at det her for mig ikke er nogen sort dag. Vi skal huske på, at der her er tale om tildeling af dansk statsborgerskab til en lang række personer, som for de flestes vedkommende har

boet i Danmark i en lang årrække, og som hver især lever op til de krav, der stilles til de pågældendes sprogkundskaber, og at de hver for sig har integreret sig i det danske samfund.

Enkelte personer, der er anført i det lovforslag, vi her har med at gøre, har fået dispensation i Indfødsretsudvalget, idet de af forskellige årsager ikke har været i stand til at opfylde de krav, der er anført i cirkulæret.

Det har været udvalgets klare holdning, at sprogkravet er vægtet meget højt, idet vi bl.a. ser det som bydende nødvendigt, at kendskab til det danske sprog er en klar forudsætning for at kunne integreres i samfundet. Der har derfor også været bred politisk opbakning til den linje, der har været anlagt i udvalget, hvilket har betydet, at antallet af dispensationssager er faldet. Der er ikke tale om en hetz mod ansøgere – sådan som nogle har anført – men et klart ønske om, at de, der får dansk statsborgerskab, også skal være klar til at tage de muligheder og pligter op, som følger med optagelsen.

Vi stiller ikke spørgsmål om ansøgernes ret til at opholde sig og leve i det danske samfund, men vi fastholder, at der med det danske pas følger en forventning fra samfundet om, at vi har fået en ny dansk statsborger, der lever i og forstår det danske samfund og dets spilleregler.

Kl. 16.10

Jeg skal på den baggrund oplyse, at vi Konservative kan tiltræde forslaget, som det nu foreligger, og at vi anbefaler, at de i lovforslaget omhandlede personer får ret til dansk statsborgerskab, og vi indstiller det derfor til den videre behandling.

Formanden:

Ja tak. Der er et par korte bemærkninger til ordføreren, først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at høre den konservative ordfører, om han er enig i de udtalelser, som hr. Søren Krarup fra Dansk Folkeparti er kommet med om hele det her spørgsmål om krav til arbejde, hvor han siger, at vi jo ikke kan give dansk statsborgerskab til bistandsklienter. Hvis det er sådan, at hr. Allan Niebuhr er enig i det, gælder det så også andre grupper, som står uden for arbejdsmarkedet – førtidspensionister, og hvad vi ellers kunne forestille os? Jeg ville godt høre, om hr. Allan Niebuhr er enig i de betragtninger eller ej.